

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ (Eclipses)

ΡΑΟΥΛ ΕΡΝΑΝΤΕΘ

Μετάφραση Στυλιανός Ροδαρέλης

Traducción de Styl Rodarelis

Δυο γυναίκες στην παραλία, ξαπλωμένες στην άμμο, μια ηλιόλουστη μέρα. Η ANNA μεταξύ 45-50 και η ΜΠΕΛΕΝ μεταξύ 30-35. Η ANNA είναι ξαπλωμένη ανάσκελα, ατάραχη, αναπαυτικά, απορροφώντας ιεραρχικά κάθε φωτόνιο που αιωρείται. Η ΜΠΕΛΕΝ στριφογυρνά στην πετσέτα της. Η άμμος εισβάλλει από παντού. Σηκώνεται και τινάζει την άμμο. Τινάζει και την πετσέτα της. Οι κινήσεις της αυτές λερώνουν την ANNA. Εκείνη σχεδόν δεν αντιδρά. Η ΜΠΕΛΕΝ τινάζει την πετσέτα με περισσότερη δύναμη προσπαθώντας να γεμίσει με άμμο την φίλη της. Η ANNA σηκώνεται και την κοιτά. Η ΜΠΕΛΕΝ τότε κάθεται στην πετσέτα της, κάνοντας ότι δεν έχει συναίσθηση του τι έκανε. Η ANNA επιστρέφει στην απολαυστική στάση της. Η ΜΠΕΛΕΝ βγάζει μια σακούλα με πασατέμπο. Αρχίζει και τρώει. Προσφέρει στην ANNA.

ΜΠΕΛΕΝ.- Πασατέμπο...

Παύση.

Πασατέμπο;

Παύση.

Πασατέμπο!

Η ANNA αρνείται με μια κίνηση του κεφαλιού της.

ANNA.-Σκάνε τα χείλη μου...

ΜΠΕΛΕΝ.- Είναι χωρίς αλάτι...

ANNA.- Όχι, ευχαριστώ..

ΜΠΕΛΕΝ.- Νόμιζα ότι σου άρεσε.

ANNA.- Ποτέ...

ΜΠΕΛΕΝ.- Ποτέ;... νομίζω ότι σ' έχω δει να πλακώνεσαι στον πασατέμπο...
καταβρόχθιζες τη μια σακούλα μετά την άλλη...

ANNA.- Όταν σταματούσα το κάπνισμα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Πότε σταμάτησες να καπνίζεις;...

ANNA.- Για αυτό δεν τρώω πια πασατέμπο.

ΜΠΕΛΕΝ.- Σωστά τώρα έχει κάποια λογική... τη δική σου βέβαια... όταν κάτι δεν σου αρέσει... απλά το απορρίπτεις... και τώρα, δεν θες ούτε να τον δοκιμάσεις... ούτε να πεις ένα ευχαριστώ... ένα δεν θέλω, ευχαριστώ πολύ...

ΑΝΝΑ.- Ευχαριστώ, δεν θέλω... ευχαριστώ πολύ...

ΜΠΕΛΕΝ.- Ελπίζω να μη σ' ενοχλώ που κάθομαι εδώ δίπλα σου...

ΑΝΝΑ.- Πως είναι δυνατόν να με ενοχλείς;... όση ώρα που είμαι εδώ, δεν ήρθε κανένας...

ΜΠΕΛΕΝ.- Περίμενες κάποιον;

ΑΝΝΑ.- Όχι.

ΜΠΕΛΕΝ.- Σου φαίνεται παράξενο που δεν ήρθαν;

ΑΝΝΑ.- Ούτε και σήμερα... αλλά ούτε και όλες αυτές μέρες...

ΜΠΕΛΕΝ.- Κοίτα Κοίτα, σου αρέσει ή όχι, θέλω να σου μιλήσω ξεκάθαρα...

ΑΝΝΑ.- Με κάνεις να πλήττω.

ΜΠΕΛΕΝ.- Τι;

ΑΝΝΑ.- Τελικά θα καταφέρεις να φάω πασατέμπο...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν θα σου ξαναμιλήσω για πασατέμπο...

ΑΝΝΑ.- Δεν είναι μόνο αυτό... έλα, ξέρεις πολύ καλά σε τι αναφέρομαι... μην κάνεις την χαζή...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν είπα τίποτα.

ΑΝΝΑ.- Ούτε χρειάζεται...

ΜΠΕΛΕΝ.- Κάνει ζέστη... κάνει αποπνικτική ζέστη... τίποτα άλλο.

ΑΝΝΑ.- Δεν κάνει και τόση ζέστη...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν υπάρχει αέρας... είναι χειρότερο από τη ζέστη... είναι αποπνικτική η ατμόσφαιρα... με τη βροχή που έπεσε χθες βράδυ... είναι αισθητή η απουσία του κόσμου...

ΑΝΝΑ.- Είναι μια χαρά εδώ... μόνη...

Παύση.

Η ΑΝΝΑ κλείνει τα μάτια της και βυθίζει το κεφάλι της στην πετσέτα. Η ΜΠΕΛΕΝ κοιτά κάποιον, που βρίσκεται αρκετά μακριά από εκείνες. Κινείται ανήσυχη, μεταδίδοντας την νευρικότητά της και στην ΑΝΝΑ.

ΑΝΝΑ.- Είσαι εντάξει;

ΜΠΕΛΕΝ.- Κοίτα εκεί... είναι αυτός που βγαίνει στην τηλεόραση... κοιτά τον, φεύγει τώρα...

ΑΝΝΑ.- Πού;

ΜΠΕΛΕΝ.- Εκεί πέρα... εκεί που είναι οι τύποι με τα σέρφινκ.

ΑΝΝΑ.- Δεν τον βλέπω.

ΜΠΕΛΕΝ.- Κοίτα εκεί... είναι ένας από τους πιο ενδιαφέροντες άντρες που γνωρίζω...

ΑΝΝΑ.- Γνωρίζεις πολλούς;

ΜΠΕΛΕΝ.- Πολλούς... πολύ περισσότερους από όσους νομίζεις...

ΑΝΝΑ.- Τι θα έκανες μ' αυτόν;

ΜΠΕΛΕΝ.- Τρέλες.

ΑΝΝΑ.- Τρέλες;

ΜΠΕΛΕΝ.- Ναι, τρέλες.

ΑΝΝΑ.- Αισθάνομαι παράξενα όταν μιλάς έτσι... είναι σαν να θέλεις να πεις πράγματα που λένε οι άλλοι... να βάλεις λέξεις άλλων στο στόμα σου, και δεν χωράνε...

ΜΠΕΛΕΝ.- Νομίζω ότι με γνωρίζεις πολύ καλά...

ΑΝΝΑ.- Λιγουλάκι ...

ΜΠΕΛΕΝ.- Νομίζεις ότι ξέρεις πολλά πράγματα...

ΑΝΝΑ.- Δεν θέλω να σε κάνω να αισθάνεσαι άβολα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Όχι... και να αισθανθώ άβολα.... με το που σου ρίξω ένα βλέμμα όλα πάνε μια χαρά...

ΑΝΝΑ.- Τι εννοείς;

ΜΠΕΛΕΝ.- Εσύ είσαι μια γυναίκα με εμπειρίες, το ξέρω... όλος ο κόσμος το ξέρει... εσύ πάντα κοκορεύεσαι για αυτό. Τι πρέπει να κάνεις... πώς να συμπεριφερθείς... πώς να ντυθείς για να είσαι σικ και κομψή... κλασική αλλά ταυτόχρονα μοντέρνα... όλα αυτά τα ξέρεις πολύ καλά... και δεν είναι λίγες οι φορές που σου ζητάω συμβουλές... κάθομαι και σε ακούω ατέλειωτες ώρες, χωρίς ν' ανοίξω το στόμα μου... πάντα έχεις έτοιμη μια απάντηση.... ξέρω επίσης ότι θα μπορούσα να μάθω πολλά πράγματα από σένα... όλα αυτά που σου ξεφεύγουν... όπως τώρα... περνάω όλη τη μέρα στο νοσοκομείο, ενώ εσύ απολαμβάνεις τη ζωή... τι έκανες χθες όλη μέρα;... είχαμε κανονίσει να συναντηθούμε....

Η ΑΝΝΑ δεν απαντά. Παίρνει έναν μικρό καθρεφτάκι και κοιτά με προσοχή τα φρύδια της, τις άκρες των χειλιών της, τα ματόκλαδα. Βγάζει ένα κραγιόν και ξαναπερνά τα χείλη της. Η ΜΠΕΛΕΝ την παρατηρεί.

ΑΝΝΑ.- Δεν ξέρω γιατί κάθομαι εδώ ακόμα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Περίμενες κάποιον...

ΑΝΝΑ.- Αυτό δεν μου απαγορεύει όμως να φύγω όποτε θελήσω...

ΜΠΕΛΕΝ.- Κάντο...

ΑΝΝΑ.- Προσπαθείς να με διώξεις;

ΜΠΕΛΕΝ.- Εγώ;...

ANNA.- Το μόνο που έχω να κάνω είναι να πάω να καθίσω στην άλλη πλευρά της παραλίας. Μ' αυτή την κίνηση νομίζω ότι το θέμα έχει λήξει...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν θα στο συνιστούσα... εκεί πέρα δεν μπορείς να πάρεις ανάσα... δεν πάει στο χαρακτήρα σου... να βρίσκεσαι ανάμεσα στον οποιονδήποτε...

ANNA.- Μου είναι αδιάφορο... αρκεί να έχω την ησυχία μου ...

ΜΠΕΛΕΝ.- Να έχεις την ησυχία σου ανάμεσα τόσο κόσμο... σήμερα είναι το αδιαχώρητο... πρέπει να οφείλεται στην έκλειψη.

ANNA.- Η έκλειψη;...

ΜΠΕΛΕΝ.- Η έκλειψη είναι σήμερα.

ANNA.- Το είχα ξεχάσει...

ΜΠΕΛΕΝ.- Εσύ θα ξεχάσεις και το τέλος του κόσμου.

ANNA.- Δεν είμαι για τέτοια εγώ...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν βλέπεις τηλεόραση για αυτό.

ANNA.- Ίσως...

ΜΠΕΛΕΝ.- Τέλος πάντων... είτε έρθει το τέλος του κόσμου ή όχι, νομίζω ότι έχεις δίκιο... όλα αυτά είναι υπερβολές.

ANNA.- Μια απλή έκλειψη... πράγματα που τελειώνουν και ξαναρχίζουν...

ΜΠΕΛΕΝ.- Καλή σκέψη... και τη λες εσύ...

ANNA.- Σίγουρα είναι σήμερα;... δεν φαίνεται τίποτα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν έχει κάτι να δεις.

ANNA.- Όλα θα έπρεπε να είναι σκοτεινά.

ΜΠΕΛΕΝ.- Λείπει μια ώρα ακόμα για την κορύφωσή της. Εξ' άλλου δεν ολική.

ANNA.- Σίγουρα στην Κυανή Ακτή είναι ολική... αχ, η Νίκαια, η έκλειψη και το αρώματα των ανθισμένων πορτοκαλιών...

ΜΠΕΛΕΝ.- Ολική είναι στην Αφρική.

ANNA.- Πολύ εξωτικό...

ΜΠΕΛΕΝ.- Σου αρέσει η Αφρική; Το Ναϊρόμπι.

ANNA.- Προτιμώ το Σαν Τροπέ.

ΜΠΕΛΕΝ.- Μάλιστα... η κυρία προτιμά άλλα μέρη...

ANNA.- Τι ώρα θα γίνει;

ΜΠΕΛΕΝ.- Στις δύο και σαράντα.

ANNA.- Ακριβώς;

ΜΠΕΛΕΝ.- Το φεγγάρι θα καλύψει τον ήλιο.

ANNA.- Και όλα θα σκοτεινιάσουν.

ΜΠΕΛΕΝ.- Στην Κένυα... εδώ είναι μερική...

ANNA.- Κάτι θα δούμε.

ΜΠΕΛΕΝ.- Τίποτα.

ANNA.- Με ένα μαύρο γυαλί... τα γυαλιά σου!

ΜΠΕΛΕΝ.- Ούτε να το σκεφτείς.

ANNA.- Δεν θα του τα σπάσω.

ΜΠΕΛΕΝ.- Θα τυφλωθείς.

ANNA.- Θα προσέχω...

ΜΠΕΛΕΝ.- Όχι.

ANNA.- Είναι μια απλή έκλειψη

ΜΠΕΛΕΝ.- Ούτε και εάν πρόκειται πραγματικά για το τέλος του κόσμου.

ANNA.- Βλακείες. Έτσι και αλλιώς τίποτα δεν τελειώνει.

Παύση.

Κρίμα να μην την δω.

ΜΠΕΛΕΝ.- Τι είναι αυτό που φαίνεται σε μια έκλειψη;

ANNA.- Σε μια έκλειψη;... ας πούμε η σχετικότητα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Η σχετικότητα;

ANNA.- Θεωρεία του Αϊνστάιν... η κυρτότητα του φωτός.

ΜΠΕΛΕΝ.- Και αυτό το βλέπεις με ένα ζευγάρι απλά γυαλιά;

ANNA.- Δεν το ξέρω.

ΜΠΕΛΕΝ.- Με τρομάζεις... στην αρχή δεν ξέρεις εάν θα γίνει ή δεν θα γίνει η έκλειψη... και μετά είσαι η απόλυτη γνώστης του φαινομένου...

ANNA.- Τι ώρα είναι;

Ένα σύννεφο περνά από πάνω τους.

Δεν είπες ότι δεν είναι ολική; Αρχίζει να σκοτεινιάζει.

ΜΠΕΛΕΝ.- Όχι δεν θα είναι ολική... αυτό είναι ένα σύννεφο, δεν το βλέπεις;

ANNA.- Μα φυσικά...

ΜΠΕΛΕΝ.- Το ένα δεν έχει σχέση με το άλλο...

ANNA.- Ακριβώς.

ΜΠΕΛΕΝ.- Τότε;

ANNA.- Ένα αθώο αστείο αγαπητή μου.

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν θα βρέξει.

ANNA.- Σε απασχολεί η έκλειψη;

ΜΠΕΛΕΝ.- Με απασχολεί γιατί ήρθα να κάνω ηλιοθεραπεία και να είμαι μαζί σου.

Αλλά δεν θα βρέξει.

ANNA.- Αυτό το σύννεφο... τώρα που το βλέπω...

ΜΠΕΛΕΝ.- Όχι

ANNA.- Δεν μπορείς να το ξέρεις...

ΜΠΕΛΕΝ.- Για την ώρα δεν θα βρέξει, ούτε σε μια , ούτε τις επόμενες δυο...

ΜΠΕΛΕΝ.- Καλή σκέψη... και τη λες εσύ...

ANNA.- Σίγουρα είναι σήμερα;... δεν φαίνεται τίποτα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν έχει κάτι να δεις.

ΑΝΝΑ.- Όλα θα έπρεπε να είναι σκοτεινά.
ΜΠΕΛΕΝ.- Λείπει μια ώρα ακόμα για την κορύφωσή της. Εξ' άλλου δεν ολική.
ΑΝΝΑ.- Σίγουρα στην Κυανή Ακτή είναι ολική... αχ, η Νίκαια, η έκλειψη και το
αρώματα των ανθισμένων πορτοκαλιών...
ΜΠΕΛΕΝ.- Ολική είναι στην Αφρική.
ΑΝΝΑ.- Πολύ εξωτικό...
ΜΠΕΛΕΝ.- Σου αρέσει η Αφρική; Το Ναϊρόμπι.
ΑΝΝΑ.- Προτιμώ το Σαν Τροπέ.
ΜΠΕΛΕΝ.- Μάλιστα... η κυρία προτιμά άλλα μέρη...
ΑΝΝΑ.- Τι ώρα θα γίνει;
ΜΠΕΛΕΝ.- Στις δύο και σαράντα.
ΑΝΝΑ.- Ακριβώς;
ΜΠΕΛΕΝ.- Το φεγγάρι θα καλύψει τον ήλιο.
ΑΝΝΑ.- Και όλα θα σκοτεινιάσουν.
ΜΠΕΛΕΝ.- Στην Κένυα... εδώ είναι μερική...
ΑΝΝΑ.- Κάτι θα δούμε.
ΜΠΕΛΕΝ.- Τίποτα.
ΑΝΝΑ.- Με ένα μαύρο γυαλί... τα γυαλιά σου!
ΜΠΕΛΕΝ.- Ούτε να το σκεφτείς.
ΑΝΝΑ.- Δεν θα του τα σπάσω.
ΜΠΕΛΕΝ.- Θα τυφλωθείς.
ΑΝΝΑ.- Θα προσέχω...
ΜΠΕΛΕΝ.- Όχι.
ΑΝΝΑ.- Είναι μια απλή έκλειψη
ΜΠΕΛΕΝ.- Ούτε και εάν πρόκειται πραγματικά για το τέλος του κόσμου.
ΑΝΝΑ.- Βλακείες. Έτσι και αλλιώς τίποτα δεν τελειώνει.
Παύση.
Κρίμα να μην την δω.
ΜΠΕΛΕΝ.- Τι είναι αυτό που φαίνεται σε μια έκλειψη;
ΑΝΝΑ.- Σε μια έκλειψη;... ας πούμε η σχετικότητα...
ΜΠΕΛΕΝ.- Η σχετικότητα;
ΑΝΝΑ.- Θεωρεία του Αϊνστάιν... η κυρτότητα του φωτός.
ΜΠΕΛΕΝ.- Και αυτό το βλέπεις με ένα ζευγάρι απλά γυαλιά;
ΑΝΝΑ.- Δεν το ξέρω.
ΜΠΕΛΕΝ.- Με τρομάζεις... στην αρχή δεν ξέρεις εάν θα γίνει ή δεν θα γίνει η
έκλειψη... και μετά είσαι η απόλυτη γνώστης του φαινομένου...
ΑΝΝΑ.- Τι ώρα είναι;

Ένα σύννεφο περνά από πάνω τους.

Δεν είπες ότι δεν είναι ολική; Αρχίζει να σκοτεινιάζει.

ΜΠΕΛΕΝ.- Όχι δεν θα είναι ολική... αυτό είναι ένα σύννεφο, δεν το βλέπεις;

ΑΝΝΑ.- Μα φυσικά...

ΜΠΕΛΕΝ.- Το ένα δεν έχει σχέση με το άλλο...

ΑΝΝΑ.- Ακριβώς.

ΜΠΕΛΕΝ.- Τότε;

ΑΝΝΑ.- Ένα αθώο αστείο αγαπητή μου.

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν θα βρέξει.

ΑΝΝΑ.- Σε απασχολεί η έκλειψη;

ΜΠΕΛΕΝ.- Με απασχολεί γιατί ήρθα να κάνω ηλιοθεραπεία και να είμαι μαζί σου.

Αλλά δεν θα βρέξει.

ΑΝΝΑ.- Αυτό το σύννεφο... τώρα που το βλέπω...

ΜΠΕΛΕΝ.- Όχι

ΑΝΝΑ.- Δεν μπορείς να το ξέρεις...

ΜΠΕΛΕΝ.- Για την ώρα δεν θα βρέξει, ούτε σε μια , ούτε τις επόμενες δυο...

ΑΝΝΑ.- Έχεις εμπιστοσύνη στον τύπο που λέει τον καιρό; Άκου, ένας κεραυνός...

Η ΜΠΕΛΕΝ δεν απαντά. Της ζητά το αντηλιακό, και η ΑΝΝΑ της το δίνει διστακτικά. Η ΜΠΕΛΕΝ πασαλείβεται με το αντηλιακό. Η ΑΝΝΑ αδιαφορεί, και κάθεται μπρούμυτα. Ακούγεται ένας νέος κεραυνός. Η ΑΝΝΑ την κοιτά, με ύφος νικητή. Η ΜΠΕΛΕΝ φορά τα γυαλιά του ηλίου και προσπαθεί να χαλαρώσει τρώγοντας πασατέμπο. Το σύννεφο αρχίζει να υποχωρεί αφήνοντας τη σκηνή πιο φωτεινή από πριν. Η ΑΝΝΑ σηκώνεται και κοιτά την ΜΠΕΛΕΝ η οποία δεν αντιδρά καθόλου.

... Μάγισσα

ΜΠΕΛΕΝ.- Πασατέμπο;

Η ΑΝΝΑ κοιτά τα νύχια των ποδιών. Η ΜΠΕΛΕΝ σηκώνεται και την κοιτά. Την προσοχή της τραβά ένα κοντινό σημείο. Κοιτά χωρίς να καταλαβαίνει το τι συμβαίνει και αντιδρά. Η έκφραση στο πρόσωπό της δείχνει να είναι αδιάφορο για ότι βλέπει.

Τι θράσος!

ΑΝΝΑ.- Τι;

ΜΠΕΛΕΝ.- Αυτοί εκεί...

Η ΑΝΝΑ τους κοιτά κλείνοντας τους το μάτι. Αλλάζει τα γυαλιά ηλίου με κανονικά γυαλιά τα οποία όμως δεν καθόλου ωραία.

ΑΝΝΑ.- Τι κάνουν;

ΜΠΕΛΕΝ.- Κοιτάνε.

ANNA.- Την έκλειψη;

ΜΠΕΛΕΝ.- Εμάς...

Η ANNA κοιτά την ΜΠΕΛΕΝ που είναι ετοιμοπόλεμη.

ANNA.- Είσαι σίγουρη;

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν το βλέπεις;

ANNA.- Θέλουν να σου ζητήσουν πασατέμπο... αλλά δεν τολμούν.

ΜΠΕΛΕΝ.- Άσε τον πασατέμπο και κοίτα τα πρόσωπα τους.

ANNA.- Ουφ!!!

Η ANNA κρύβει τα γυαλιά της, φτιάχνει το πρόσωπο και τα μαλλιά της, ενώ ένα πλατύ χαμόγελο διαγράφεται στα χείλη της. Αρχίζει να τους χαιρετά κουνώντας τα χέρια της.

ΜΠΕΛΕΝ.- Τους γνωρίζεις;

ANNA.- Καθόλου.

ΜΠΕΛΕΝ.- Τους χαιρέτησες...

ANNA.- Εκείνοι με χαιρέτισαν πρώτοι... φαίνονται συμπαθητικοί...

ΜΠΕΛΕΝ.- Κάνουν σαν ηλίθιοι...

ANNA.- Όχι.

ΜΠΕΛΕΝ.- Κοίτα, χασκογελούν...

ANNA.- Φαίνονται ικανοποιημένοι...

ΜΠΕΛΕΝ.- Κοίτα... κοίτα τους...

ANNA.- Μην το κάνεις...

ΜΠΕΛΕΝ.- Ηλίθιοι...

ANNA.- Είναι πιτσιρίκοι, και τίποτα άλλο.

ΜΠΕΛΕΝ.- Ναι, και τίποτα άλλο...

ANNA.- Έφυγαν...

ΜΠΕΛΕΝ.- Το χειρότερο είναι ότι ποτέ δεν ξέρεις τι θα σου βγουν....

ANNA.- Έλα Μητέρα Τερέζα... βάλε μου κρέμα στην πλάτη...

Η ΜΠΕΛΕΝ γονατίζει δίπλα στην ANNA, που είναι ξαπλωμένη μπρούμυτα με κλειστά μάτια.

ΜΠΕΛΕΝ.- Κοιμάσαι;

ANNA.- Μακάρι.

ΜΠΕΛΕΝ.- Είσαι πολύ σιωπηλή...

ANNA.- Σσσσ

ΜΠΕΛΕΝ.- Άννα...

ΑΝΝΑ.- ...είναι ωραία εδώ. Τελειώνει απαλά, σαν μετάξι... θα μπορούσα να περάσω όλη την μέρα με κλειστά τα μάτια, ξαπλωμένη πάνω στην πετσέτα, χωρίς να σκέφτομαι τίποτα. Με4 τον ιδρώτα να γλιστρά...

Η ΑΝΝΑ τινάζει τα χέρια της και ξαναπηγαίνει στην πετσέτα της και κάθεται.

ΜΠΕΛΕΝ.- Θα μπορούσες να πας να την δεις.. έτσι και αλλιώς είναι πολύ απλό. Πράγματα που λέγονται, που γίνονται, και μετά ξεχνιούνται και συγχωρούνται... Και δεν αξίζει τον κόπο... δώσε μου το σπρέι...

ΑΝΝΑ.- ...έρχεται στο σπίτι και κανένας δεν τον αντέχει. Ένας ανυπόφορος χειμώνας. Χωρίς να μπορείς να κάνεις τίποτα άλλο παρά να περιμένεις να έρθει και να ανέχεσαι τις κακίες του. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Ενώ,

ΜΠΕΛΕΝ.- ...έχει πλάκα που το διαλύσανε τώρα, όταν όλοι μας πιστεύαμε ότι όλα τους πήγαιναν μια χαρά. Πάντα λέγαμε... τι ωραίο ζευγάρι που είναι... πόσο ευτυχισμένοι είναι... πόσο ζηλεύαμε... και σε ανυποψίαστο χρόνο όλα τέλειωσαν, και έμειναν ο καθένας στη δυστυχία του....

ΑΝΝΑ.- ...δεν ξέρω τι να ετοιμάσω για δείπνο. Πάντα τα ίδια.. και δεν έχω βγάλει τίποτα από την κατάψυξη... πάντα το ίδιο τι φτιάχνω για βραδινό... Πουρέ σπαράγγια για έναν είναι εύκολο... τηγανητές πιπεριές... θα υπάρχουν ακόμα δυο τρεις, τόπτα άλλο... λουκάνικα και αυγά... αρκετά για να ταΐσης το γουρούνι... αλλά γιατί σκέφτομαι έτσι...

ΜΠΕΛΕΝ.- ...την τελευταία φορά που τους είδα μαζί... εκείνη είχε πρησμένα τα μάτια της από το κλάμα... και εκείνος το έπαιζε δήθεν ευτυχισμένος.. και οι υπόλοιποι με ρωτούσαν για σένα... πίστευαν ότι θα έπαιρνες θέση... αλλά μερικές φορές είσαι αναγκασμένος να πάρεις θέση... ειδικά τώρα... τελικά ότι ήταν να γίνει έγινε... όταν το κακό σου κτυπά την πόρτα...

ΑΝΝΑ.- Σε παρακαλώ τι ώρα είναι;

ΜΠΕΛΕΝ.- Και τέταρτο.

ΑΝΝΑ.- Ευχαριστώ. Δεν θα φύγεις τώρα, σωστά; Έχε το νου σου στην πετσέτα σε παρακαλώ...

ΜΠΕΛΕΝ.- Θα βουτήξεις τώρα;

ΑΝΝΑ.- Θα πάω να κάνω μια βόλτα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν ξέρω αν θα μείνω για πολύ ακόμα...

ΑΝΝΑ.- Δεν θα μείνεις;

ΜΠΕΛΕΝ.- Εάν φύγω θα τα βάλω όλα μέσα στο καλάθι.

ΑΝΝΑ.- Ξέχνα το, θα μείνω...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν θα συμβεί τίποτα, έχω αφήσει τα πράγματά μου εδώ, και κανένας δεν τα πείραξε.

ANNA.- Ας το καλύτερα, δεν πειράζει...

ΜΠΕΛΕΝ.- Και;...

ANNA.- Τουλάχιστον μπορώ να καπνίσω;

ΜΠΕΛΕΝ.- Χωρίς όμως να ρίχνεις τον καπνό πάνω μου....

ANNA.- Θεέ μου, δεν ξέρω πως σ' αντέχω... αν δεν ήταν... φυσικά, αν δεν ήταν....

Η ANNA ανάβει ένα τσιγάρο. Το ελαφρό αεράκι που φυσά σβήνει τη φλόγα του αναπτήρα. Προσπαθεί ξανά και ξανά. Κοιτά κάποιο μακρινό σημείο της αίθουσας και χαμογελά. Φεύγει από την θέση της και εξαφανίζεται για αρκετή ώρα. Η ΜΠΕΛΕΝ σηκώνεται και κοιτά γύρω της. Ξαναξαπλώνει. Ξανασηκώνεται, περιέργη και κοιτά χωρίς να ντρέπεται την φίλη της. Ακούγονται ομιλίες και γέλια της Άννας και ενός νεαρού. Η ΜΠΕΛΕΝ ξαπλώνει στην πετσέτα της. Η ANNA μπαίνει και την κοιτά. Ξαναβγαίνει. Επιστρέφει γελώντας, με αναμμένο το τσιγάρο. Κάθεται στην πετσέτα. Η ΜΠΕΛΕΝ σηκώνεται.

ΜΠΕΛΕΝ.- Καπνίζεις, καπνίζεις, καπνίζεις... τόσος κόσμος πεθαίνει κάθε μέρα από το τσιγάρο. Καρκίνος, καρδιακές ανακοπές, προβλήματα στους πνεύμονες Τι όρεξη έχεις και καπνίζεις; Στην Αμερική οι καπνοβιομηχανίες είναι αναγκασμένες να πληρώσουν εκατομμύρια για αποζημιώσεις. Όλος ο κόσμος ξέρει τις συνέπειες. Αλλά εδώ; Είναι πολύ θλιβερή η έλλειψη ενημέρωσης... με πνίγεις με τον καπνό σου και με κάνεις παθητική καπνίστρια. Ποιος ήταν;

ANNA.- Ποιος ήταν ποιός;

ΜΠΕΛΕΝ.- Ο πιτσιρικάς που μιλούσες... το τόσο συμπαθητικό τεκνό...

ANNA.- Συμπαθητικό τεκνό!

ΜΠΕΛΕΝ.- Τουλάχιστον επιτέλους γελούσες.

ANNA.- Ε, ναι...

ΜΠΕΛΕΝ.- Σου έλεγε κάτι χαριτωμένο;

ANNA.- Πολύ χαριτωμένο θα έλεγα... δεν μας γαμάς ρε φιλενάδα....

ΜΠΕΛΕΝ.- Σ' ενοχλεί;

ANNA.- Δεν τον αναγνώρισες; Τον βλέπεις συνέχεια.

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν θυμάμαι....

ANNA.- Αν και η αλήθεια είναι ότι ποιός τον αναγνωρίζει...

ΜΠΕΛΕΝ.- Κάτσε θα θυμηθώ...

ANNA.- Θέλεις κάποια βοήθεια;

ΜΠΕΛΕΝ.- Κάτσε, περίμενε... μη μου πεις ότι είναι...

ANNA.- Ναι.

ΜΠΕΛΕΝ.- Πέρσι ήταν ένα μωρό...

ANNA.- Πέρσι....

ΜΠΕΛΕΝ.- Μα δεν μπορεί... μεγάλωσε τόσο απότομα.
ΑΝΝΑ.- Τόσο απότομα!
ΜΠΕΛΕΝ.- Φυσικά... μεγαλοδείχνει.
ΑΝΝΑ.- Γέρασε...
ΜΠΕΛΕΝ.- Ολόκληρος άντρας...
ΑΝΝΑ.- Ένας καλοσχηματισμένος άντρας...
ΜΠΕΛΕΝ.- Πως είναι δυνατόν να έγινε... τόσο... τόσο...
ΑΝΝΑ.- Σου αρέσει;
ΜΠΕΛΕΝ.- Άννα!
ΑΝΝΑ.- Θα στον γνωρίσω.
ΜΠΕΛΕΝ.- Θα μου γνωρίσεις ένα παιδί...
ΑΝΝΑ.- Αμόλυντο... μόνο για σένα... Κοίτα...
ΜΠΕΛΕΝ.- Τι κάνεις;
ΑΝΝΑ.- Έχει καταλάβει ότι τον κοιτάμε... έλα... πάμε...
ΜΠΕΛΕΝ.- ΟΧΙ!
ΑΝΝΑ.- Προτιμάς να έρθει εκείνος;
ΜΠΕΛΕΝ.- Ούτε να το σκέφτεσαι...
ΑΝΝΑ.- Μην το παίζεις δύσκολη.
ΜΠΕΛΕΝ.- Αφού φαίνεσαι από μακριά ότι τρελαίνεσαι για τον πιτσιρικά.
ΑΝΝΑ.- Εμένα μου φαίνεται;... όπως είπες, σε κανέναν δεν κάνει κακό ένα τέτοιο επιδόρπιο...
ΜΠΕΛΕΝ.- Και θέλεις να με βάλεις μπροστά για να σε καλύψω...
ΑΝΝΑ.- Τον θέλεις για πάρτη σου...
ΜΠΕΛΕΝ.- Μας χαμογελά.
ΑΝΝΑ.- Χαμογέλα του. Γεια!
ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν έχουν περάσει δυο χρόνια που του έφτιαχνα κάστρα στην άμμο.
ΑΝΝΑ.- Κοίτα τι στήθος..
ΜΠΕΛΕΝ.- Και πριν από λίγο τον ανέβαζα στο αλογάκι.
ΑΝΝΑ.- Κοίτα πλάτες... κοίτα μπράτσα...
ΜΠΕΛΕΝ.- Μμμ... ναι...ναι...
ΑΝΝΑ.- Και τι κώλος...
ΜΠΕΛΕΝ.- Τα χέρια... κοίτα τα χέρια του... τα δάκτυλα... τον αντίχειρα...
ΑΝΝΑ.- Έκφυλη...
ΜΠΕΛΕΝ.- Άννα!
ΑΝΝΑ.- Μπελέν!
ΜΠΕΛΕΝ.- Με αναγκάζεις να λέω πράγματα που... που...
ΑΝΝΑ.- Δεν αρνούμαι ότι όλα αυτά μου αρέσουν...
ΜΠΕΛΕΝ.- Αλλά αυτή η αντίδραση... η συμπεριφορά σου δεν παίζεται...
ΑΝΝΑ.- Σου χαμογέλασε...

ΜΠΕΛΕΝ.- Εμένα;... σοβαρά;...

ΑΝΝΑ.- 'Η τώρα ή ποτέ.

ΜΠΕΛΕΝ.- Θα μου βγάλεις το χέρι.

ΑΝΝΑ.- Ας διαλέξει εκείνος, εντάξει;

ΜΠΕΛΕΝ.- Μα... τι;...

ΑΝΝΑ.- Πάμε να πάρουμε παγωτά, και έτσι θα τον χαιρετήσουμε... και θα περιμένουμε... εάν σου πει κάτ'ιθα του πιάσεις κουβέντα... περί ανέμων και υδάτων... εάν δεν σου πει τίποτα... απλά δεν τρέχει τίποτα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Συγγνώμη, για ποια με πέρασες;

ΑΝΝΑ.- Εγώ θα πάρω ένα με γεύση λεμόνι... το πιο μεγάλο αν γίνεται... εσύ κερνάς...

Η ΑΝΝΑ σηκώνεται και τραβά την ΜΠΕΛΕΝ βγάζοντάς την από τη σκηνή. Η ΜΠΕΛΕΝ επιστρέφει στη σκηνή. Ακολουθεί η ΑΝΝΑ από πίσω της, την πιάνει από το χέρι και προσπαθεί να την τραβήξει έξω.

ΑΝΝΑ.- Έλα μην είσαι χαζή...

ΜΠΕΛΕΝ.- Είσαι ηλίθια.

Η ΜΠΕΛΕΝ παίρνει από τα πράγματά της ένα κομμάτι αραχνοῦφαντο ὑφασμα, ένα παρεό με το οποίο καλύπτει με ιδιαίτερο τρόπο το σώμα της.

ΑΝΝΑ.- Έλα χαζούλα...

Η θάλασσα φτάνει ανάμεσα στις δυο πετσέτες που έχουν αφεθεί εκεί. Μετά από λίγο ακούμε τα γέλια των δυο γυναικών. Εμφανίζονται κρατώντας από ένα παγωτό. Η ΜΠΕΛΕΝ σταματά να γελά. Η ΑΝΝΑ εξακολουθεί να γελά μόνη της, μέχρι που την πιάνει ένας χαριτωμένος βήχας. Η ΜΠΕΛΕΝ απλώνει προσεκτικά την πετσέτα της και κάθεται.

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν ήταν αυτός...

ΑΝΝΑ.- Φυσικά και ήταν.

ΜΠΕΛΕΝ.- Τον μπερδεύεις...

ΑΝΝΑ.- Ίσως να έχεις δίκιο... ο πιτσιρικάς είναι πολύ καλός... σωστά;...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν ντρέπεσαι...

ΑΝΝΑ.- Τώρα το λες...

ΜΠΕΛΕΝ.- Θα μπορούσε να ήσουν η μάνα του...

ΑΝΝΑ.- Και εγώ η γιαγιά του...

ΜΠΕΛΕΝ.- Παραλίγο...

ΑΝΝΑ.- Μπελέν!...

ΜΠΕΛΕΝ.- Βλέποντας πως κοιτάς αυτούς που κάνουν σερφ...

ΑΝΝΑ.- Παραδέξου ότι ο πιτσιρικάς σου αρέσει, όσο μου αρέσει και μένα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Είναι ανήθικο!

ΑΝΝΑ.- Αλλά δεν παχαίνει...

ΜΠΕΛΕΝ.- Αν πάρουν είδηση...

ΑΝΝΑ.- Ποιον;

ΜΠΕΛΕΝ.- Εσένα.

ΑΝΝΑ.- Δεν νομίζω...

ΜΠΕΛΕΝ.- Είμαι σίγουρη ότι όλο και σε κάποιον θα το πεις...

ΑΝΝΑ.- Είμαστε φίλες.

ΜΠΕΛΕΝ.- Θέλεις να θυμηθώ τι έχεις κάνει;...

ΑΝΝΑ.- Τι θα μου πεις τώρα;

ΜΠΕΛΕΝ.- Είμαστε φίλες.

ΑΝΝΑ.- Ας το αφήσουμε καλύτερα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Πήγαινε να την δεις...

ΑΝΝΑ.- Νόμιζα ότι αυτό το θέμα έχει λήξει... και τώρα ξανά...

ΜΠΕΛΕΝ.- Θέλω να μου το υποσχεθείς.

ΑΝΝΑ.- Δεν μπορώ... το ξέρεις πολύ καλά.

ΜΠΕΛΕΝ.- Τελικά δεν τα παίρνει όλα ο άνεμος... όλο και κάτι μένει...

ΑΝΝΑ.- Δεν μπορείς να φανταστείς τι έγινε...

ΜΠΕΛΕΝ.- Εκείνη τα ξέχασε...

ΑΝΝΑ.- Δεν υπάρχει τίποτα για να ξεχάσει...

ΜΠΕΛΕΝ.- Περνά τόσο άσχημα...

ΑΝΝΑ.- Όταν εγώ υπέφερα... και κανένας δεν ασχολήθηκε μαζί μου...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν αξίζει τον κόπο να συνεχίσουμε έτσι.

ΑΝΝΑ.- Ναι, έχεις δίκιο, αλλά...

ΜΠΕΛΕΝ.- Θέλω να μου το υποσχεθείς...

ΑΝΝΑ.- Αυτή τη στιγμή... εάν ήξερες... ναι, τώρα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Θέλεις να μου πεις κάτι;

ΑΝΝΑ.- Όχι... τι σε κάνει να το νομίζεις;

ΜΠΕΛΕΝ.- Έλα ξεκίνα... λέγε...

Παύση.

ΑΝΝΑ.- Πότε δέχονται επισκέψεις;

ΜΠΕΛΕΝ.- Αποφάσισε να πας και όλα τα' άλλα λύνονται...

ΑΝΝΑ.- Δεν έχω καμία όρεξη να πάω και να γυρίσω πίσω, χωρίς να μπω μέσα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Είναι δικό σου όμως θέμα...

ANNA.- Δεν είναι ότι δεν θέλω να πάω....
ΜΠΕΛΕΝ.- Με ρώτησε πολλές φορές για σένα...
ANNA.- Αν με σταματήσουν στην είσοδο... δεν θα την βοηθήσει η πρόθεσή που είχα...
ΜΠΕΛΕΝ.- Αυτό είναι θέμα δικό σου...
ANNA.- Θα τηλεφωνήσω και θα ρωτήσω πότε και πως...
ΜΠΕΛΕΝ.- Εκεί δεν σηκώνουν το τηλέφωνο.
ANNA.- Στο κινητό... σε κάποιο τηλέφωνο... θα στείλω ένα τηλεγράφημα... θα υπάρχει κάποιος τρόπος... όχι, δεν έχει νόημα...
ΜΠΕΛΕΝ.- Εάν πραγματικά θέλεις να την δεις, πήγαινε στο νοσοκομείο.
ANNA.- Δεν μπορεί κανένας να συνεννοηθεί μαζί σου...
ΜΠΕΛΕΝ.- Κάνε ότι νομίζεις... εγώ πάντως σ' έχω συγχωρέσει... αλλά εκείνη το κατάλαβε... είναι δύσκολο να πεις ψέματα σε κάποιον που βρίσκεται στην κατάσταση της. Δεν μου είπε τίποτα, αλλά με το βλέμμα της, μου ζητούσε να κάνω ότι παρνούσε από το χέρι μου... τελικά όμως είναι θέμα δικό σου και όχι δικό μου... ή κάνω λάθος;... μετά απ' ότι συνέβη... Θα πρέπει να είσαι πιο δυνατή... εσύ ξέρεις καλύτερα...

Η ANNA σηκώθηκε. Περπατά δίπλα στη θάλασσα. Σηκώνεται και η ΜΠΕΛΕΝ.

ΜΠΕΛΕΝ.- Μ' ακούς;...
ANNA.- Ναι, σ' ακούω.
ΜΠΕΛΕΝ.- Θέλεις να μάθεις πως έγινε ή όχι;
ANNA.- Συνέχισε, σ' ακούω... πες μου...
ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν χρειάζεται να πας μέχρι την άλλη άκρη της παραλίας...
ANNA.- Σ' ακούω μια χαρά.
ΜΠΕΛΕΝ.- Κάνεις σαν ν'αφορά κάποιον άλλον...
ANNA.- Δεν παίζεσαι...

Η ANNA επιστρέφει εκνευρισμένη στην πετσέτα της. Κάθεται όρθια και κοιτά την ΜΠΕΛΕΝ, που χωρίς ν' αλλάζει στάση. Έχει το βλέμμα της χαμηλωμένο.

ΜΠΕΛΕΝ.- Απλά δεν θελες να το μάθεις... προσποιήσου για άλλη μια φορά... εμένα όμως δεν με κοροϊδεύεις... κλείσε τα μάτια σου, έλα... είμαι σίγουρη ότι θέλεις να μάθεις τι συνέβη...
ANNA.- Όχι.
ΜΠΕΛΕΝ.- Καλύτερα να μην το είχα δει... όλος ο δρόμος... πίεσε αλλά ήταν πάνω της... και τίποτα άλλο.

Η ΑΝΝΑ συνεχίζει να έχει χαμηλωμένο το βλέμμα της. Η ΜΠΕΛΕΝ την κοιτά κατάματα. Η ΑΝΝΑ κάθεται υπάκουα στην πετσέτα.

ΑΝΝΑ.- Ήταν Σάββατο;

ΜΠΕΛΕΝ.- Τα σημασία έχει... η μέρα... οποιαδήποτε μπορούσε να είναι...

Από ένα ραδιοφωνάκι ακούγεται το καλοκαιρινό σουξέ. Όσο περνά ο χρόνος τόσο ανεβαίνει η ένταση του μέχρι που καλύπτει και τη συζήτηση των δυο γυναικών. Η ΜΠΕΛΕΝ βγάζει μια κραυγή. Ο ήχος του ραδιοφώνου σταματά απότομα. Η ΜΠΕΛΕΝ συνεχίζει να ουρλιάζει ενώ επικρατεί απόλυτη σιωπή.

ΜΠΕΛΕΝ.- ...το πιο σημαντικό... ήταν πια Δευτέρα...

Είναι εμφανώς στεναχωρημένη. Ντρέπεται για ότι έκανε. Αισθάνεται σαν να την κοιτάζουν όλοι. Η ΑΝΝΑ χαμογελά στενοχωρημένη.

ΑΝΝΑ.- ...μια κάποια άλλη στιγμή...

ΜΠΕΛΕΝ.- Μερικές φορές πιστεύω ότι...

ΑΝΝΑ.- Ηρέμησε.

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν έχω καταλάβει το ρόλο μου σ' όλο αυτό...

ΑΝΝΑ.- Θα τα πούμε μετά...

ΜΠΕΛΕΝ.- Πάντα η ίδια φράση «θα τα πούμε μετά»... μετά... κοίτα τι υπάρχει γύρω σου... τώρα.

ΑΝΝΑ.- Σου υπόσχομαι ότι...

ΜΠΕΛΕΝ.- Και άλλες υποσχέσεις... όλα είναι αέρας κοπανιστός... υποσχέσεις που χάνονται στον αέρα...

ΑΝΝΑ.- Αυτή τη φορά...

ΜΠΕΛΕΝ.- Αυτή τη φορά...

Το ραδιόφωνο ξανακαλύπτει τη φωνή της ΜΠΕΛΕΝ. Εκείνη ουρλιάζει, ξεχειλίζοντας από θυμό, αλλά η φωνή της έχει αλλοιωθεί από τις φωνές που είχε ήδη βάλει πριν. Η ΜΠΕΛΕΝ πάει προς το μέρος που ακούγεται το ραδιόφωνο. Αποχωρεί από τη σκηνή. Μια μικρή παύση. Το ραδιόφωνο σταματά. Σε λιγάκι επιστρέφει η ΜΠΕΛΕΝ. Κάθεται στην πετσέτα της, συγκρατώντας την οργή της. Η ΑΝΝΑ σηκώνεται. Λίγο λίγο, την πλησιάζει. Κάθεται.

ΜΠΕΛΕΝ.- Και εσύ τι έκανες;

ΑΝΝΑ.- Συγγνώμη...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν έχει σημασία.

ANNA.- Μη νομίζεις ότι τα πράγματα είναι τόσο απλά... μη νομίζεις ότι δεν ήθελα να κάνω όλα αυτά που μου λες... αλλά μερικές φορές δεν μπορείς να κάνεις ούτε αυτό που για κάποιους θεωρείται αυτονόητο... μακάρι να μπορούσες να με καταλάβεις... μακάρι να ήταν όλα πιο εύκολα... μακάρι η πραγματικότητα να μην ήταν τόσο σκληρή...

ΜΠΕΛΕΝ.- Ναι, μακάρι... μακάρι... μακάρι...

ANNA.- Με ακούς;

Παύση.

Η ANNA ανοίγει ένα πακέτο μαντηλάκια και της δίνει ένα. Η ΜΠΕΛΕΝ φυσά δυνατά. Η ANNA της δίνει κι άλλο ένα. Η ΜΠΕΛΕΝ το παίρνει, την ευχαριστεί κάνοντας μια κίνηση. Η ANNA βάζει το κουτί στη τσάντα της. Η ΜΠΕΛΕΝ αφού τελείωσε προσπαθεί να τις επιστρέψει τα χρησιμοποιημένα μαντηλάκια, αλλά η ANNA της έχει γυρισμένη τη πλάτη, και προσπαθεί να μαζέψει τα πράγματα στην τσάντα της. Η ΜΠΕΛΕΝ δεν ξέρει τι να κάνει τα χρησιμοποιημένα μαντηλάκια. Η ANNA γυρίζει προς το μέρος της. Η ΜΠΕΛΕΝ κρύβει τα μαντηλάκια στην άμμο, κάνοντας ότι παίζει με την άμμο. Η ANNA την κοιτά παραξενεμένη. Η ΜΠΕΛΕΝ αφήνει να της ξεφύγει ένα ψεύτικο χαμόγελο. Από το ραδιόφωνο ακούγεται το σουξέ του καλοκαιριού. Ξεσπούν στα γέλια και οι δυο. Η ANNA σηκώνεται. Τραβά την ΜΠΕΛΕΝ, αλλά αυτή αρνείται να σηκωθεί. Τελικά τα καταφέρνει και αρχίζουν να χορεύουν στο ρυθμό της μουσικής. Η ΜΠΕΛΕΝ λικνίζεται επικίνδυνα. Η ANNA την συνοδεύει χτυπώντας παλαμάκια. Η ANNA της δείχνει ένα σημείο όχι ιδιαίτερα μακριά τους. Η ΜΠΕΛΕΝ την μιμείται και κοιτά προς το μέρος που κοιτά και εκείνη. Και οι δυο τους μένουν ξαφνιασμένες από αυτό που βλέπουν, αλλά δεν σταματούν να χορεύουν.

ΜΠΕΛΕΝ.- Ναι;

ANNA.- Ναι.

ΜΠΕΛΕΝ.- Ναι;

ANNA.- Έτσι μου φάνηκε...

ΜΠΕΛΕΝ.- Σίγουρα...

ANNA.- Όχι, δεν ήταν αυτός...

ΜΠΕΛΕΝ.- Μμμμμ...

ANNA.- Έχει ένα ύφος...

ΜΠΕΛΕΝ.- Εσύ... μάλλον έχεις παράξενο ύφος...

ANNA.- Ε... ε!

ΜΠΕΛΕΝ.- Συγγνώμη.

Το ράδιοφωνο σταματά, ακούγονται παρεμβολές και όταν σταματάνε ακούγονται ειδήσεις. Η ΜΠΕΛΕΝ αντιλαμβάνεται ότι κάνει βλακείες. Κάθεται στη πετσέτα της. Η ΑΝΝΑ κάθεται δίπλα της.

ΑΝΝΑ.- Και τότε;...

ΜΠΕΛΕΝ.- Ήρθε από μπροστά και την πήρε.

Η ΑΝΝΑ την ακούει προσεκτικά.

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν ξέρω γιατί χάνω τον καιρό μου μιλώντας σου... άστο...

Η ΜΠΕΛΕΝ κάθεται ανάσκελα. Η ΑΝΝΑ βρίσκεται σε αμηχανία, δεν ξέρει τι στάση να κρατήσει. Παύση. Η ΑΝΝΑ προσπαθεί να επικοινωνήσει μαζί της. Προσπαθεί να της πει κάτι, για να την αποπροσανατολίσει, τελικά παίρνει την απόφαση να τραβήξει την προσοχή της με κάτι.

ΑΝΝΑ.- Τρωε εδώ;

ΜΠΕΛΕΝ.- Νομίζω ότι θα έρθουν σε μένα...

ΑΝΝΑ.- Μετά την έκλειψη;

ΜΠΕΛΕΝ.- Περίπου τότε.

ΑΝΝΑ.- Δεν ξέρω τι να κάνω...

ΜΠΕΛΕΝ.- Κάνε ότι νομίζεις.

ΑΝΝΑ.- Θα πας μετά;

ΜΠΕΛΕΝ.- Πήγα σήμερα το πρωί.

ΑΝΝΑ.- Θα μπορούσαμε να πάμε μαζί.

ΜΠΕΛΕΝ.- Όχι.

ΑΝΝΑ.- Σε παρακαλώ.

ΜΠΕΛΕΝ.- Είναι αποκλειστικά δική σας υπόθεση... εγώ σ' όλο αυτό νιώθω κάπως ξένη.

ΑΝΝΑ.- Ξέρεις ότι τα πράγματα δεν ήταν και τόσο εύκολα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν θέλω να ξέρω τίποτα...

ΑΝΝΑ.- Θα μου άρεσε πολύ να δω αυτή την έκλειψη... πρέπει να είναι υπέροχη, μ' ακούς;...

ΜΠΕΛΕΝ.- Ναι.

ΑΝΝΑ.- Δεν μπορώ να πάω.

Η ΑΝΝΑ αποχωρεί από τη σκηνή. Η ΜΠΕΛΕΝ σηκώνεται και την ακολουθεί με το βλέμμα της. Σταματά να την κοιτά, παίρνει ένα περιοδικό και αρχίζει να το ξεφυλλίζει. Η ΑΝΝΑ ξαναπαίρνει στη θάλασσα. Επιστρέφει με τα μαλλιά βρεγμένα.

Στεγνώνεται με την πετσέτα. Μία πλαστική σακούλα διασχίζει τη σκηνή. Η ANNA γελά.

ΜΠΕΛΕΝ.- Τι;

ANNA.- Τίποτα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Τι;

ANNA.- Τίποτα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Έλα...

ANNA.- Μια βλακεία...

ΜΠΕΛΕΝ.- Έλα...πες μου...

ANNA.- Όταν βλέπω μια σακούλα να πλανάται στον αέρα, θυμάμαι πάντα το ίδιο... τη νύχτα του γάμου μου... σ' ένα ξενοδοχείο στο Αλβαθέτε, ήταν απάισια... όπως και το γραφείο που οργάνωνε το ταξίδι του μέλιτος... μια κρουαζιέρα στη Μεσόγειο... πρώτη στάση στη πόλη Αλβαθέτε... είχε αρκετούς από την Γαλλικία... εγώ ήμουν ξάγρυπνη και βρισκόμουν σ' ένα λεωφορείο χωρίς κλιματιστικό με κατεύθυνση την πόλη του Αλβαθέτε... στο ξενοδοχείο που φτάσαμε τα πράγματα δεν ήταν καλύτερα... βέβαια υπάρχουν πάντα και χειρότερα... αλλά στο συγκεκριμένο το στρώμα κουιόταν συνέχεια και η βρώμα βασίλευε παντού... ο Μάριος έδωσε φιλοδώρημα στον ρεσεψιονίστ όταν μας έδωσε το κλειδί... και εγώ ανέβασα τις βαλίτσες στον πέμπτο από τις σκάλες... είχε πολύ πάκα... μετά γελάσαμε... αλλά εκείνη τη στιγμή τα είχα δει όλα... φυσικά αρνήθηκα να κοιμηθώ σ' εκείνο το κρεβάτι... εκείνος όμως επέμενε... ήταν λέει, δώρο των θείων του... Σαν Τροπέ, Νίκαια, Σαν Ρέμο, Νάπολη, ελληνικά νησιά και πάλι Αλβαθέτε... σαν να ζούσαμε σε παραμύθι... εκείνος ξάπλωσε στο κρεβάτι ενώ εγώ ούτε στον καναπέ δεν κάθισα... έτσι ξεκίνησε η περιπέτεια μου... όλο το βράδυ το έβγαλα κοιτάζοντας από το παράθυρο... ο δυνατός αέρας κτυπούσε το παράθυρο ενώ εκείνος στριφογύριζε στο κρεβάτι... που και που μου έριχνε και καμιά ματιά... ήταν σαν να μην υπήρχα... από την άλλη, ο αέρας που δεν έλεγε να σταματήσει... Οουου ουουου ουου... ονειρευόμουν τα ελληνικά νησιά τη στιγμή που τα βλέφαρά μου έκλειναν... η νύστα μ' έκανε να μη μπορώ να σταθώ όρθια... βέβαια εκείνος συνέχισε να μου λέει «γιατί δεν έρχεσαι...» και διερωτόταν εάν θα περάσω όλο το βράδυ έτσι... μετά επικρατούσε σιωπή... «αύριο θα έχουμε ένα μεγάλο ταξίδι...» και μετά σιωπή... απόλυτη σιωπή... και μετά άρχισε το ροχαλητό... που πήγα και έμπλεξα... συνέχιζα να κοιτώ απ' το παράθυρο... τη νυκτερινή ζωή στο Αλβαθέτε... δεν υπήρχε ψυχή στο δρόμο... ερημιά... ψυχή δεν κυκλοφορούσε... μόνο ο αέρας... και ξαφνικά ακούστηκε ένας εκκωφαντικός ήχος... μπαμ... από τη τρομάρα μου κτύπησα το κεφάλι μου στο παράθυρο... εκείνος συνέχιζε να ροχαλίζει... ο

αέρας... όλα τα δημιουργούσε ο αέρας... τελικά ήταν η τζαμαρία ενός μαγαζιού... έγινε χίλια κομμάτια... και όλα τα ρούχα τα πήρε ο αέρας... έφτασαν μέχρι εδώ... στο παράθυρό μου... στον πέμπτο όροφο... μερικά εσώρουχα και μια ζακέτα... σαν φαντάσματα πετούσαν από μπροστά μου... ουuuu, ουuuu, ουuu

ΜΠΕΛΕΝ.- Τι;

ΑΝΝΑ.- Καλά, τίποτα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Και μ' αυτή τη ζέστη που κάνει...

ΑΝΝΑ.- Το ίδιο είναι...

ΜΠΕΛΕΝ.- Τι έλεγες;

ΑΝΝΑ.- Τίποτα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Τι ώρα είναι;

ΑΝΝΑ.- Ποτέ δεν φοράω ρολόι.

Η ΜΠΕΛΕΝ κοιτά το ρολόι της αλλά δεν λέει τίποτα. Και οι δυο κοιτάζουν τον ήλιο. Η ΜΠΕΛΕΝ χαμηλώνει αμέσως το βλέμμα της. Παρατηρεί την ΑΝΝΑ, που φαίνεται να κοιτά τον ήλιο χωρίς να το έχει πάρει είδηση του κινδύνου που διατρέχει. Η ΜΠΕΛΕΝ απευθύνεται στην ΑΝΝΑ.

ΜΠΕΛΕΝ.- Ε!...

ΑΝΝΑ.- Κόλλησα σαν ηλίθια...

ΜΠΕΛΕΝ.- Πρόσεχε... εάν δεν θέλεις να περάσεις την υπόλοιπη ζωή σου πουλώντας λαχεία...

ΑΝΝΑ.- Θα προσέχω...

ΜΠΕΛΕΝ.- Μ' αυτή τη ζέστη...

Η ΜΠΕΛΕΝ βγάζει ένα τεράστιο σάντουιτς τυλιγμένο σε αλουμινόχαρτο. Είναι μια ολόκληρη μπαγκέτα, που ξετυλίγει με προκλητικό τρόπο, χωρίς να αισθάνεται ότι κάνει κάτι υπερβολικό. Η ΑΝΝΑ την κοιτά και δεν μπορεί να πιστέψει το μέγεθος του σάντουιτς.

ΜΠΕΛΕΝ.- ...τέτοια ώρα αρχίζει να γουργουρίζει το στομάχι μου...

ΑΝΝΑ.- Θα φας όλο αυτό;...

ΜΠΕΛΕΝ.- Θέλεις λίγο;

ΑΝΝΑ.- Με τι είναι;

ΜΠΕΛΕΝ.- Μοσχαρίσιο ζαμπόν... μαρούλι, ντομάτα, πιπεριά, σπαράγγια, και λιωμένο τυρί.

ΑΝΝΑ.- Πρώτα πασατέμπο και τώρα όλο αυτό...

ΜΠΕΛΕΝ.- Θέλεις να δοκιμάσεις;

ΑΝΝΑ.- Έχει κρέας... καλύτερα όχι...

ΜΠΕΛΕΝ.- Μια λεπτή φέτα έχει μόνο, όλα τα υπόλοιπα είναι λαχανικά... μεσογειακή
δίαιτα...

ΑΝΝΑ.- Μια ολόκληρη μπαγκέτα!...

ΜΠΕΛΕΝ.- Εάν δεν μπορέσω να το φάω όλο... θα το αφήσω για το απόγευμα...

ΑΝΝΑ.- Είσαι απίστευτη!

ΜΠΕΛΕΝ.- Παχαίνει τόσο, όσο μισή κόκα-κόλα...

ΑΝΝΑ.- Μισή κόκα-κόλα, είναι απίστευτο!

ΜΠΕΛΕΝ.- Μισή κόκα-κόλα Λάιτ...

ΑΝΝΑ.- Αν το βλέπεις έτσι...

ΜΠΕΛΕΝ.- Το γράφει η δίαιτα.

ΑΝΝΑ.- Ναι... ναι, η δίαιτα το γράφει...

ΜΠΕΛΕΝ.- Εννοείς ότι είμαι χοντρή;

ΑΝΝΑ.- Εάν σου αρέσει...

ΜΠΕΛΕΝ.- Τελικά θέλεις ή δεν θέλεις;

ΑΝΝΑ.- Χιλιάδες θερμίδες!

ΜΠΕΛΕΝ.- Κάνε ότι νομίζεις...

ΑΝΝΑ.- Ούτε μια παραπάνω...

ΜΠΕΛΕΝ.- Είσαι γουρούνι...

ΑΝΝΑ.- Το θέμα είναι να νιώθεις εσύ καλά με τον εαυτό σου...

*Η ΜΠΕΛΕΝ αρχίζει να τρώσει το σάντουιτς με λαιμαργία. Η ΑΝΝΑ κοιτά την επίπεδη
κοιλιά της, περνώντας το χέρι της από πάνω. Η ΜΠΕΛΕΝ αγανακτισμένη, ανοίγει μια
τεράστια σακούλα με τσιπς.*

ΜΠΕΛΕΝ.- Υποθέτω ότι δεν σου αρέσουν αυτά...

ΑΝΝΑ.- Εάν θέλεις, μπορείς να δοκιμάσεις...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν σου ζητάω να μου κάνεις χάρη...

ΑΝΝΑ.- Αυτά πάντα αποτελούν πρόκληση...

ΜΠΕΛΕΝ.- Ούτε ένα...

ΑΝΝΑ.- Μη το παίρνεις στραβά...

ΜΠΕΛΕΝ.- Κοίτα...

*Η ΜΠΕΛΕΝ τρώει ένα τσιπς... μετά κι άλλο... κι άλλο... ο ήχος από τα πατατάκια
δημιουργεί ιδιόρρυθμο ρυθμικό ήχο...*

ΜΠΕΛΕΝ.- Σίγουρα θα σε πειράξουν... είναι γεμάτο θερμίδες...

ΑΝΝΑ.- Δεν θα τσακωθούμε τώρα για μερικά τσιπς...

ΜΠΕΛΕΝ.- Φυσικά και όχι... τελικά θέλεις;

ΑΝΝΑ.- Όχι!

ΜΠΕΛΕΝ.- Είναι από τα κυματιστά... με γεύση μπάρμπεκιου...

ΑΝΝΑ.- Είπα όχι!

ΜΠΕΛΕΝ.- Θρυμματίζονται στο στόμα σου και μετατρέπονται σε χιλιάδες γευστικές απολαύσεις...

ΑΝΝΑ.- Δεν πεινάω καθόλου...

ΜΠΕΛΕΝ.- Αυτή είναι τεράστια σακούλα...

Η ΑΝΝΑ νιώθει ότι είναι ένα κουβάρι, στηρίζεται στα γόνατα και κοιτά λοξά τον ήλιο. Σταματά να τον κοιτά και βλέπει το έδαφος.

ΑΝΝΑ.- Μισώ την παραλία.

ΜΠΕΛΕΝ.- Οι παραλίες της Μεσογείου είναι οι καλύτερες...

ΑΝΝΑ.- Τι λες; Με γεμάτο το στόμα δεν καταλαβαίνω τίποτα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Σίγουρα υπάρχουν και καλύτερες.

ΑΝΝΑ.- Όχι, εγώ δεν μισώ την συγκεκριμένη παραλία. Μισώ να πηγαίνω στη παραλία. Σε οποιαδήποτε παραλία.

ΜΠΕΛΕΝ.- Ναι, αλλά πάντα έρχεσαι σ' αυτή.

ΑΝΝΑ.- Που θέλεις να πάω;

ΜΠΕΛΕΝ.- Και όπως μου λες...

ΑΝΝΑ.- Εγώ δεν σου λέω τίποτα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Καλά...

ΑΝΝΑ.- Αν δεν ήταν για...

ΜΠΕΛΕΝ.- Γιατί δεν υπάρχει κάποιο άλλο μέρος... που να παω...;

ΑΝΝΑ.- Δεν είναι αυτό...

ΜΠΕΛΕΝ.- Ξέρεις πολύ καλά ότι υπάρχουν πολλοί που σε περιμένουν με ανοικτές αγκάλες...

ΑΝΝΑ.- Σου έχω πει ήδη το τι υπάρχει και το τι δεν υπάρχει...

ΜΠΕΛΕΝ.- Καλά...

Η ΜΠΕΛΕΝ της δίνει τη σακούλα με τα πατατάκια. Η ΑΝΝΑ την κοιτά, εξετάζοντας τις προθέσεις της φίλης της. Η ΜΠΕΛΕΝ κουνά τη σακούλα χαμογελώντας. Η ΑΝΝΑ παίρνει ένα πατατάκι και το δαγκώνει λαίμαργα. Η ΜΠΕΛΕΝ την μιμείται. Η ΑΝΝΑ παίρνει κι άλλο. Συνεχίζουν με τον ίδιο τρόπο να τρώνε τα πατατάκια γελώντας. Ακούγεται ο ήχος ενός αεροπλάνου.

ΜΠΕΛΕΝ.- Ένα αεροπλάνο.

ΑΝΝΑ.- Τότε είναι μετά τις δυο...

ΜΠΕΛΕΝ.- Γιατί πετά τόσο χαμηλά;

ANNA.- Τώρα θα πετάξει μπαλόνια.

ΜΠΕΛΕΝ.- Γιατί;

ANNA.- Η Δέλτα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Τα γιαούρτια;

ANNA.- Διαφημιστικά...

ΜΠΕΛΕΝ.- Και;

ANNA.- Όλη τη βδομάδα κάνουντο ίδιο... ρίχνουν χιλιάδες μπαλόνια...

ΜΠΕΛΕΝ.- Νομίζω ότι είμαστε πολύ τυχερές.

ANNA.- Όχι βέβαια... βλέπεις πως σηκώνεται ο κόσμος;

ΜΠΕΛΕΝ.- Τι φρίκη!!!

ANNA.- Μη μου πεις ότι δεν έχεις λόγους, να μισείς την παραλία...

ΜΠΕΛΕΝ.- Θα φτάσουν μέχρι εμάς;

ANNA.- Να προσεύχεσαι μην τους τη δώσει να πετάξουν προς τα εδώ.

Από τον ουρανό έρχεται ένα δυνατό σφύριγμα που τις κάνει να στέψουν τα βλέμματά τους προς τα εκεί. Το μπαλόνι αρχίζει να κατεβαίνει και τα βλέμματα τους χαμηλώνουν. Η ΜΠΕΛΕΝ μαζεύει την ομπρέλα. Η ANNA παίρνει τις πετσέτες στα χέρια της. Το μπαλόνι δεν πέφτει εκεί που βρίσκονται αυτές.

ΜΠΕΛΕΝ.- Θα πέσουν κι άλλα;

ANNA.- Δεν νομίζω.

Ένα διαφημιστικό μπαλόνι πέφτει από τον ουρανό. Η ΜΠΕΛΕΝ το παίρνει και το πετά έξω από την σκηνή. Παρατηρούν την αντίδραση του κοινού, αισθάνονται κάπως έκπληκτες από την αντίδρασή του. Παίρνουν μια βαθιά ανάσα και ξανακάθονται στη θέση τους.

ANNA.- Άρχισα να κρυώνω.

ΜΠΕΛΕΝ.- Είμαστε στο τέλος του καλοκαιριού.

ANNA.- Ένιωσα μια ανατριχίλα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Θέλεις ζακέτα;

ANNA.- Όχι ευχαριστώ... μ' αυτόν τον ήλιο...

ΜΠΕΛΕΝ.- Πάμε, θα σου περάσει.

ANNA.- Εντάξει.

ΜΠΕΛΕΝ.- Πολλές φορές αναρωτιέμαι γιατί πάντα έρχομαι σ' αυτή την παραλία...

ANNA.- Είναι η καλύτερη...

ΜΠΕΛΕΝ.- Υπάρχουν κι άλλες καλύτερες.

ANNA.- Είναι αρκετά μακριά όμως.

ΜΠΕΛΕΝ.- Υπάρχουν και λεωφορεία.

ΑΝΝΑ.- Καθυστερούν πολύ.

ΜΠΕΛΕΝ.- Όχι όλα.

ΑΝΝΑ.- Σ' εκείνες τις παραλίες μαζεύεται πολύ κόσμος.

ΜΠΕΛΕΝ.- Και εδώ, μη νομίζεις...

ΑΝΝΑ.- Εγώ δεν θα την αλλάζω με καμία άλλη.

ΜΠΕΛΕΝ.- Εσένα όμως δεν σου αρέσει καμία.

ΑΝΝΑ.- Για αυτό καταλήγεις πάντα σ' αυτή...

ΜΠΕΛΕΝ.- Μήπως κάποια στην στην Καραϊβική;

ΑΝΝΑ.- Θα μπορούσαμε να το δούμε αυτό...

ΜΠΕΛΕΝ.- Θα μπορούσαμε...

Από ένα ραδιόφωνο ακούγεται το καλοκαιρινό σουξέ. Η ΜΠΕΛΕΝ αρχίζει να το σιγοτραγουδά. Η ΑΝΝΑ την κοιτά έκπληκτη.

ΑΝΝΑ.- Μη μου πεις ότι σου αρέσει...

ΜΠΕΛΕΝ.- Σ' ενοχλώ;

Η ΜΠΕΛΕΝ τραγουδά όλο και πιο δυνατά το τραγούδι.

ΑΝΝΑ.- Πάρε τη ζακέτα σου.

Η ΑΝΝΑ βγάζει τη ζακέτα και την πετά στη ΜΠΕΛΕΝ.

ΜΠΕΛΕΝ.- Είσαι μια νέα γυναίκα φιλελεύθερη χωρίς προκαταλήψεις.

ΑΝΝΑ.- Λαϊκιά.

ΜΠΕΛΕΝ.- Κυριλέ.

ΑΝΝΑ.- - Σταμάτα να τραγουδάς.

ΜΠΕΛΕΝ.- Κάνω ότι γουστάρω.

Η ΜΠΕΛΕΝ τραγουδά ολοένα και πιο δυνατά. Η ΑΝΝΑ δεν μπορεί ν' αντέξει το αστεϊάκι και αρχίζει να τραγουδά και αυτή με τσιριχτή φωνή. Η ΜΠΕΛΕΝ σταματά και μένει με το στόμα ανοικτό.

ΜΠΕΛΕΝ.- Κοίτα... εκεί πέρα... εκείνον...

ΑΝΝΑ.- Ποιόν;

ΜΠΕΛΕΝ.- Ο άντρας... ο έρωτας...

ΑΝΝΑ.- Θεέ μου. ο άντρας... ο έρωτας... άνω και κάτω τελεία. Η φίλη μου χρειάζεται επειγόντως κάποιο ερέθισμα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Εκεί πέρα...

ANNA.- Αυτός με τ' άσπρα μαλλιά;
ΜΠΕΛΕΝ.- Σου είπα ότι είναι πολύ ενδιαφέρον τύπος...
ANNA.- Μάλιστα...
ΜΠΕΛΕΝ.- Ξέρεις ποιος είναι;
ANNA.- Νομίζω ότι έχεις μπερδευτεί...
ΜΠΕΛΕΝ.- Όχι, αυτός είναι.
ANNA.- Δεν νομίζω.

Η ANNA ξαπλώνει μπρούμυτα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Είναι πολύ μεγαλύτερος, σωστά;... δεν σε ενδιαφέρει;
ANNA.- Λίγο γεμάτος...
ΜΠΕΛΕΝ.- Η τηλεόραση κάνει θαύματα...
ANNA.- Όταν εγώ τον γνώρισα, ήταν άλλο πράγμα...
ΜΠΕΛΕΝ.- Φυσικά... αλλά τότε προσπέρασε... και έγινες κολλητή του υποθέτω...
ANNA.- Όχι αγαπητή μου.
ΜΠΕΛΕΝ.- Στο τέλος θα μου πεις ότι είσαστε και γκόμενοι...
ANNA.- Όχι. εγώ ήμουν ταμίας στο Σούπερ Μάρκετ και εκείνος δούλευε από πάνω στον ραδιοφωνικό σταθμό.
ΜΠΕΛΕΝ.- Και δίνετε ραντεβού, για να πιείτε ένα καφέ...
ANNA.- Εγώ προτιμούσα ζεστή σοκολάτα...
ΜΠΕΛΕΝ.- Φυσικά...
ANNA.- Και πάντα αυτός κέρναγε...
ΜΠΕΛΕΝ.- Και χουβαρντάς...
ANNA.- Όλες τις κέρναγε... συνηθίζαμε να κάνουμε πλάκες τα παιδιά του ραδιοφώνου και εμείς από το Σουπερ Μάρκετ. Εκείνη την εποχή δεν είχες και πολλές άλλες επιλογές... περίμενε... γεια!
ΜΠΕΛΕΝ.- Που πας;
ANNA.- Τόση ώρα που μιλάμε για αυτόν... και τόσο πολύ που τον κοιτάμε... με αναγνώρισε... Αλμπέρτο!
ΜΠΕΛΕΝ.- Τελικά είναι αλήθεια;... τόση ώρα έλεγες την αλήθεια;

Η ΜΠΕΛΕΝ μένει με το στόμα ανοικτό βλέποντας την φίλη της να μιλά με το είδωλο της. Ψάχνει στη τσάντα της και μετά στην τσάντα της ANNAΣ τελικά βρίσκει ένα κραγιόν και βάζει τα χείλη της. Σηκώνεται, χαμογελά, και με τα χέρια της καλύπτει το στήθος της. Ψάχνει το παρεό και το τυλίγει στη μέση της. Ξαναχαμογελά, και βγαίνει από τη σκηνή. Πριν καν περάσει ένα δευτερόλεπτο από την έξοδό της, η ANNA την σπρώχνει και την βάζει πάλι στη σκηνή, κάνοντάς την να περπατά ανάποδα. Η ΜΠΕΛΕΝ αντιστέκεται χωρίς επιτυχία.

ΜΠΕΛΕΝ.- Παράτα με.

ΑΝΝΑ.- Έφυγε...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν με άφησες να... ούτε καν με σύστησες....

ΑΝΝΑ.- Μου είπε ότι βιαζόταν...

ΜΠΕΛΕΝ.- Λες και θα έχανε το τρένο...

ΑΝΝΑ.- Πέρασαν πολλά χρόνια που δεν τον έβλεπα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Είναι πολύ καλό άτομο.

ΑΝΝΑ.- Έπρεπε να τον είχες γνωρίσει τότε...

ΜΠΕΛΕΝ.- Ναι, φαίνεται υπέροχος...

ΑΝΝΑ.- Πςςςςς.

ΜΠΕΛΕΝ.- Ψωνάρα...

ΑΝΝΑ.- Η αλήθεια είναι ότι υπήρξε κάτι παραπάνω από μια απλή συμπάθεια...

Προσπάθησε να συναντηθούμε μια φορά οι δυο μας, πέρα από το καφέ που συναντιόμαστε καθημερινά μαζί με τους υπόλοιπους... τελικά κανονίσαμε και βγήκαμε για δείπνο, μετά πήγαμε σ' ένα πανηγύρι που γινόταν εκείνο το βράδυ. Αλλά τελικά δεν προχώρησε... ανεβήκαμε στη ρόδα του Λούνα Παρκ... είχε τρομάξει και κάτι παιδιά που ήθελαν να μπουν στη καμπίνα μας... μετά η ρόδα ξεκίνησε και σταμάτησε ακριβώς στο πιο ψηλό σημείο... από εκεί έβλεπες όλη την πόλη, που να απλωνόταν σαν ένας τεράστιος ιστός αράχνης γεμάτος μικρά λαμπάκια... είχε λίγη ψύχρα και μου πρόσφερε το σακάκι του... μύριζε τσιγαρίλα και αυτή την αντρική κολόνια που πουλούσα στο σουπερ μάρκετ... μετά από εκείνη τη μέρα πέρασε τόσο γρήγορα ο καιρός και τελικά δεν μπορέσαμε να ξαναβρεθούμε... εκείνος συνέχισε τη ζωή που έκανε και εγώ τη δική μου... που και που συναντιόμαστε τυχαία... χαιρετιόμαστε αλλά μέχρι εκεί... μια μέρα πριν από δέκα χρόνια τον συνάντησα σ' ένα εμπορικό κέντρο... ήθελε να μου μιλήσει... να μου πει κάτι πέρα από τις τυπικές λέξεις που διασταυρώνεις σ' αυτές τις περιπτώσεις... αλλά εγώ εκείνη την ημέρα συνοδευόμουν... είχα ήδη παντρευτεί... ναι, παντρεύτηκα για να δώσω ένα τέλος στο ανιαρό τρόπο που ζούσα και δεν έβρισκα κανένα ενδιαφέρον... εξαφανίστηκε μόλις εμφανίστηκε ο άντρας μου... μέχρι σήμερα... εσύ, πώς τα πας με τους άντρες;

ΜΠΕΛΕΝ.- Εγώ;

ΑΝΝΑ.- Ναι εσύ.

ΜΠΕΛΕΝ.- Όπως τα πάνε όλες...

ΑΝΝΑ.- Έλα πες μου...

ΜΠΕΛΕΝ.- Εντάξει... θα σου πω...

ΑΝΝΑ.- Μεταξύ μας, με πόσους;

ΜΠΕΛΕΝ.- Με πόσους τι;

ΑΝΝΑ.- Εσύ βέβαια είσαι και λίγο θεούσα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Εγώ;

ΑΝΝΑ.- Εγκεφαλικά είσαι ακόμα παρθένα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Άννα!

ΑΝΝΑ.- Ή και σωματικά, η απόλυτη παρθένα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Κοίτα Άννα, έγινα μητέρα δυο φορές...

ΑΝΝΑ.- Και τι σημαίνει αυτό;... κάθε φορά που βλέπεις άντρα κάνεις σαν να θέλεις να κρυφτείς κάτω από την πετσέτα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Εγώ;

ΑΝΝΑ.- Ζήσε πιο έντονα τη ζωή.

Η ΜΠΕΛΕΝ την κοιτά χωρίς να μπορεί να αντιδράσει. Ξαφνικά φαίνεται να έχει πάρει μια απόφαση. Με μια κίνηση βγάζει το πάνω μέρος από το μπικίνι μένοντας γυμνή και προκλητική.

ΑΝΝΑ.- Θεότρελη!

ΜΠΕΛΕΝ.- Γιατί;

ΑΝΝΑ.- Αυτή η παραλία είναι γεμάτο παιδιά...

ΜΠΕΛΕΝ.- Αυτό είναι τελείως φυσιολογικό.

ΑΝΝΑ.- Εδώ όχι.

ΜΠΕΛΕΝ.- Μήπως είσαι εσύ η θεοσεβούμενη;

ΑΝΝΑ.- Εγώ;

ΜΠΕΛΕΝ.- Μήπως δίνεις πολύ σημασία σε «αυτά τα πράγματα»;

ΑΝΝΑ.- Μπελέν.

ΜΠΕΛΕΝ.- Νομίζω ότι έχεις κάποιο παιδικό τραύμα...

ΑΝΝΑ.- Αυτά τα λες για μένα;

ΜΠΕΛΕΝ.- Τόσο πολύ εύκολα αλλάζεις...

ΑΝΝΑ.- Το «Αυτά» δεν σημαίνει τίποτα...

Η ΑΝΝΑ βγάζει και αυτή το πάνω μέρος από το μαγιό.

ΑΝΝΑ.- Καλά...

ΜΠΕΛΕΝ.- Ναι, καλά...

ΑΝΝΑ.- Την κρέμα.

Η ΜΠΕΛΕΝ της δίνει την αντηλιακή κρέμα. Η ΑΝΝΑ βάζει στο στήθος της. Μετά βάζει και στην ΜΠΕΛΕΝ.

ΜΠΕΛΕΝ.- Και τώρα πες μου... πως τα πας με τους άντρες;
ΑΝΝΑ.- Τα πάω μια χαρά με όσους δεν μ' έχουν όλη μέρα στο σπίτι να μαγειρεύω... να καθαρίζω... να σιδερώνω... και που έρχονται στα καλά καθούμενα πετάνε όπου βρουν τα παπούτσια τους και να ουρλιάζουν.. «πεινάω, που είναι το φαί μου», σαν να βρισκόντουσαν στη μέση της ζούγκλας...
ΜΠΕΛΕΝ.- Κοιμήθηκες μαζί του;
ΑΝΝΑ.- Με τον Αλμπέρτο;
ΜΠΕΛΕΝ.- Μη κάνεις τη χαζή... ξέρεις για ποιόν μιλάω...
ΑΝΝΑ.- Τι σου έχουν πει;
ΜΠΕΛΕΝ.- Την αλήθεια...
ΑΝΝΑ.- Εκείνος;
ΜΠΕΛΕΝ.- Όχι...
ΑΝΝΑ.- Θα μου έλεγε ψέματα...
ΜΠΕΛΕΝ.- Εκείνη...
ΑΝΝΑ.- Τι θα μπορούσε να πει εκείνη;
ΜΠΕΛΕΝ.- Τίποτα...
ΑΝΝΑ.- Ναι, δεν μπορεί να πει τίποτα...
ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν είπε τίποτα...
ΑΝΝΑ.- Τότε;
ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν χρειάστηκε.

Η ΑΝΝΑ σταματά να μιλά, ντρέπεται. Η ΜΠΕΛΕΝ προσπαθεί να κοιτάξει από την άλλη πλευρά.

ΑΝΝΑ.- Εάν θέλεις μπορώ να σου εξηγήσω...
ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν με ενδιαφέρει...
ΑΝΝΑ.- Τότε γιατί συμπεριφέρεσαι έτσι;
ΜΠΕΛΕΝ.- Νομίζω ότι ήμουν ξεκάθαρη.
ΑΝΝΑ.- Δεν έχεις καταλάβει τι μου ζητάς.
ΜΠΕΛΕΝ.- Νομίζεις ότι δεν ξέρω;
ΑΝΝΑ.- Όχι.
ΜΠΕΛΕΝ.- Πάντα δικαιολογίες.
ΑΝΝΑ.- Εσύ δεν μπορείς να ξέρεις...
ΜΠΕΛΕΝ.- Τι πράγμα;
ΑΝΝΑ.- Άσε με τώρα, σε παρακαλώ...
ΜΠΕΛΕΝ.- Πόσο νομίζεις ότι μπορώ να περιμένω;
ΑΝΝΑ.- Μπελέν...
ΜΠΕΛΕΝ.- Τα πράγματα είναι εδώ και τώρα... όχι όταν μας βολεύει...
ΑΝΝΑ.- Τώρα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν χρειάζεται να περιμένουμε μέχρι να έρθει το τέλος του κόσμου.

ΑΝΝΑ.- Όλες νομίζετε ότι η ζωή μου είναι πολύ εύκολη...

ΜΠΕΛΕΝ.- Κοίτα γύρω σου... μόνο εγώ είμαι εδώ.

ΑΝΝΑ.- Δεν θα μου έλειπε τίποτα εάν δεν το είχες κάνει...

ΜΠΕΛΕΝ.- Έτσι ακριβώς σκέφτεσαι. Ή έτσι είναι είναι ο τρόπος που μιλάς. Τα πράγματα που λες. Ίσως είναι τα ακριβώς αντίθετα με αυτά που πραγματικά αισθάνεσαι. Δεν το ξέρω. Αλλά αυτό που ξέρω είναι ότι τα πράγματα δεν είναι όπως ακριβώς φαίνονται. Στο βάθος σου έχω απόλυτη εμπιστοσύνη.

ΑΝΝΑ.- Και αυτό σε τι μου χρησιμεύει;

ΜΠΕΛΕΝ.- Απλά, για να μην έρθει η στιγμή που θα κοιτάς γύρω σου και το μόνο που θα βλέπεις θα είναι άμμος.

Η ΑΝΝΑ κατεβάζει το βλέμμα της.

ΑΝΝΑ.- Αγαπητή μου φίλη... αξιαγάπητη φίλη μου... καταπληκτική φίλη μου... έχω βαρεθεί τόση υποκρισία... έχω βαρεθεί όλους αυτούς που βρίσκονται γύρω μου και που το μόνο που περιμένουν είναι πότε θα γυρίσω την πλάτη μου για να με κουτσομπολεύουν... καλύτερα να μείνω μόνη μου.

ΜΠΕΛΕΝ.- Είσαι μόνη.

ΑΝΝΑ.- Νομίζεις ότι είσαι σε θέση να με κρίνεις; όλες νομίζετε ότι είστε υπεράνω... τόσο αξιοκαταφρόνητη νομίζετε ότι είμαι;... κοίτα... δεν ξέρω αν μου προκαλείς γέλιο ή αηδία... εκείνη είναι τόσο καλό άτομο...

ΜΠΕΛΕΝ.- Έλα ξέρνατα όλα...

ΑΝΝΑ.- Γιατί ήρθες... ήρθες για να γελάσεις μαζί μου;... θα έπρεπε να δεις τον τρόπο που σκέφτεσαι, που μιλάς... όλες όμως γνωρίζουμε το τι συνέβη στο σπίτι σου... που είναι τα παιδιά σου;... δεν έχεις να κάνεις κάτι καλύτερο παρά να έρθεις εδώ... να γελάσεις με μένα... κατάμουτρα;... και οι άλλες;... δεν γνωρίζουμε τι κάνουν οι άλλες;... αλλά ήρθε η ώρα να γίνει η αρχή και τότε όλες θα είναι ιεναντίον μου...

ΜΠΕΛΕΝ.- Συνέχισε... έλα γίνε ακόμα πιο αξιολύπητη...

ΑΝΝΑ.- Δεν είμαι σε χειρότερη μοίρα από εσάς...

ΜΠΕΛΕΝ.- Κακορίζικη...

ΑΝΝΑ.- Αρχίζω να τα παίρνω...

ΜΠΕΛΕΝ.- Αυτό ακριβώς θέλω...

ΑΝΝΑ.- Γιατί;

ΜΠΕΛΕΝ.- Γιατί και εγώ τα βαρέθηκα όλα αυτά.

ΑΝΝΑ.- Και τι κερδίζεις μ' αυτό;

ΜΠΕΛΕΝ.- Το κάνω για σένα... για μένα... για να μη φτάσουμε να ντρεπόμαστε για τίποτα...

ANNA.- Μα και εσύ σκέφτεσαι σαν τις άλλες.

Παύση.

ΜΠΕΛΕΝ.- Ναι.

ANNA.- Δεν είσαι καλύτερη από τις άλλες.

ΜΠΕΛΕΝ.- Όχι βέβαια.

ANNA.- Σταμάτα να παριστάνεις την μάρτυρα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Και εγώ βαρέθηκα... όλα όσα έπρεπε να υπομείνω τότε... όλα όσα ήξερα...
όσα λέγατε για μένα όταν δεν ήμουν μπροστά... και προς τι όλα αυτά;.. για
να σ' ακούω να μου τα χώνεις και τώρα;.. γιατί γελάς με μένα;

ANNA.- Μου είναι αδιάφορο το τι λες... όλες σε ξέρουμε πολύ καλά...

ΜΠΕΛΕΝ.- Σ' ενδιαφέρει πολύ το τι λένε οι άλλες... πάντα όταν λένε αυτό που εσύ
θέλεις ν' ακούσεις...

ANNA.- Και εσύ;

ΜΠΕΛΕΝ.- Πάνω απ' ότι λένε οι άλλες, πρέπει να προσέχουμε το τι κάνουμε... για
μας...

ANNA.- Καταλαβαίνεις τι μου κάνεις εσύ τώρα;

ΜΠΕΛΕΝ.- Ξέρω το τι μπορεί να συμβεί από δω και πέρα... και ξέρεις πολύ καλά σε τι
αναφέρομαι... το χειρότερο δεν είναι ότι θα μείνεις μόνη... το χειρότερο
είναι ότι αισθάνεσαι μόνη...

Σιωπή.

ANNA.- Εσύ νομίζεις ότι είμαι έτσι;

ΜΠΕΛΕΝ.- Άννα...

ANNA.- Ειλικρινά, εσύ πως με βλέπεις;

ΜΠΕΛΕΝ.- Σαν μια καλή φίλη...

ANNA.- Τόσο πολύ κακό σου έχω κάνει;

ΜΠΕΛΕΝ.- Ότι έγινε... έγινε...

ANNA.- Ευχαριστώ...

ΜΠΕΛΕΝ.- Τώρα όμως μπορείς να σταματήσεις να κάνεις κι άλλο κακό... πριν είναι
πολύ αργά... μου το υπόσχεσαι;

ANNA.- Θα πάω.

ΜΠΕΛΕΝ.- Θα είναι το καλύτερο για όλους.

ANNA.- Εγώ δεν έκανα τίποτα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Δεν είναι απαραίτητο να μου το εξηγήσεις.

ANNA.- Πίστεψε με.

ΜΠΕΛΕΝ.- Σε πιστεύω.

ANNA.- Στο σπίτι... θα χωρίσουμε... χθες έκανε τις βαλίτσες και έφυγε. Έμεινα αποσβολωμένη κοιτώντας την πόρτα... δεν μπορώ να μπω στο σπίτι... αισθάνομαι τόσο κενή όπως εκείνη... αυτή η καταραμένη παραλία.

Σιωπή. Τα κύματα γεμίζουν με την βοή τους τη σκηνή. Οι γυναίκες κοιτάζουν τον ήλιο. Κατεβάζουν το βλέμμα τους. Η ΜΠΕΛΕΝ ξανακοιτά τον ήλιο με τα γυαλιά, έχοντας μισάνοιχτα τα μάτια. Χαμογελά. Μετά δίνει τα γυαλιά στην ANNA, που και αυτή με τη σειρά της τον βλέπει και χαμογελά. Της επιστρέφει τα γυαλιά.

ANNA.- Ποτέ δεν γίνονται τα πράγματα όπως τα φανταζόμαστε...

ΜΠΕΛΕΝ.- Είσαι απογοητευμένη;

ANNA.- Όχι.

ΜΠΕΛΕΝ.- Πάντα μαθαίνουμε ότι υπάρχει μια έκλειψη, γιατί το ανακοινώνουν στην τηλεόραση... και εάν λένε ψέματα;

ANNA.- Ποιοι;

ΜΠΕΛΕΝ.- Όλοι αυτοί στην τηλεόραση...

ANNA.- Να λένε ψέματα;

ΜΠΕΛΕΝ.- Ποιος ξέρει... εσύ εμπιστεύεσαι αυτούς που λένε τον καιρό ή αυτούς που μιλάνε για αγάπη;

ANNA.- Όπως αυτό με τους ανθρώπους που πήγαν στη Σελήνη...

ΜΠΕΛΕΝ.- Τι;

ANNA.- Υπάρχουν μερικοί που ισχυρίζονται ότι όλο ήταν ένα ψέμα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Ξέρεις; Δεν θα με ενδιέφερε. Δεν θα με ενδιαφέρει αν δεν είναι αλήθεια.

Τουλάχιστον να υπάρχει κάποιο μέρος που ποτέ να μην υπήρχαν άνθρωποι.

ANNA.- Θα πρέπει να φτάσεις μέχρι το φεγγάρι...

ΜΠΕΛΕΝ.- Πρώτα, το φεγγάρι. Μετά, εμείς. Έξω οι άντρες.

ANNA.- Μου καταστράφηκαν τα μάτια.

ΜΠΕΛΕΝ.- Η αλήθεια είναι ότι τα δικά μου με τσούζουν πολύ...

ANNA.- Την επόμενη θα «καπνίσουμε» κομμάτια γυαλιά.

ΜΠΕΛΕΝ.- Λένε ότι υπάρχουν κάτι γυαλιά...

ANNA.- Δεν κάνουν τίποτα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Θα «καπνίσουμε» κομμάτια γυαλιά.

ANNA.- Και θα μπορέσουμε να συγκρίνουμε την σχετικότητα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Την σχετικότητα τίνος;

ANNA.- Την σχετικότητα, χωρίς τίποτα άλλο.

Η ΑΝΝΑ και η ΜΠΕΛΕΝ κοιτάζουν στον ορίζοντα. Η ΜΠΕΛΕΝ αρχίζει να φιλοτραγουδά το καλοκαιρινό σουξέ. Η ΑΝΝΑ την συνοδεύει. Γελάνε. Κάποιος πλησιάζει. Σταματούν και κοιτούν με ανοικτό το στόμα.

ΜΠΕΛΕΝ.- Αυτός είναι;

ΑΝΝΑ.- Δεν ξέρω...

ΜΠΕΛΕΝ.- Το μαγιό...

ΑΝΝΑ.- Όλοι αυτοί μοιάζουν...

ΜΠΕΛΕΝ.- Πάλι είναι αυτός;

ΑΝΝΑ.- Δεν νομίζω να έχει τόσο θράσος.

ΜΠΕΛΕΝ.- Εάν όμως δεν είναι αυτός...

ΑΝΝΑ.- Με κοιτά...

ΜΠΕΛΕΝ.- Μπορείς να μου δώσεις το αντηλιακό;

ΑΝΝΑ.- Τώρα; είσαι γεμάτη άμμο.

ΜΠΕΛΕΝ.- Καίγομαι.

ΑΝΝΑ.- Ναι, αυτός είναι... τι μάτια... και τι κώλος... με τρελαίνουν οι άντρες με κώλο...

ΜΠΕΛΕΝ.- Πρόσεχε.

ΑΝΝΑ.- Κοιτά προς τα εδώ... με κοιτά.

ΜΠΕΛΕΝ.- Εσένα κοιτά ή εμένα;

ΑΝΝΑ.- Τι φοβερό χαμόγελο...

ΜΠΕΛΕΝ.- Κόκα-κόλα λάιτ.

ΑΝΝΑ.- Εγώ τον είδα πρώτη.

ΜΠΕΛΕΝ.- Κοίτα εκεί πέρα... ο φίλος σου... ο ερωτύλος... σε χαιρετά...

ΑΝΝΑ.- Εάν σου άρεσε τόσο πολύ... στον χαρίζω.

ΜΠΕΛΕΝ.- Με τι αντάλλαγμα;...

ΑΝΝΑ.- Με κανένα, πάρτον... χαλάλι σου... στον κάνω δώρο...

ΜΠΕΛΕΝ.- Και εσύ θα μείνεις με την Κόκα-κόλα Λάιτ, έτσι;

ΑΝΝΑ.- Δεν θα ήθελες για την πάρτη σου και τους δύο;...

ΜΠΕΛΕΝ.- Δυσκολεύομαι να αποφασίσω... πρόσεχε! με πιέζεις...

ΑΝΝΑ.- Συγγνώμη δεν το ήθελα...

ΜΠΕΛΕΝ.- Εννοείται, αυτό έλειπε... βάλε μου και άλλη κρέμα...

ΑΝΝΑ.- Πάμε αποφάσισα... θα σε γνωρίσω στον Αλμπέρτο, και θα δω με τι τρόπο θα πλησιάσω τον δικό μου.

ΜΠΕΛΕΝ.- Και τα χέρια σου;

ΑΝΝΑ.- Σκατά...

ΜΠΕΛΕΝ.- Έλα καθάρισέ τα.

ΑΝΝΑ.- Είσαι τελείως γουρούνι... σταμάτα να του χαμογελάς...

ΜΠΕΛΕΝ.- Αντίο, αντίοοοοοο.

ΑΝΝΑ.- Εσύ δεν μπορείς.

ΜΠΕΛΕΝ.- Θα στα πω μετά... ίσως ο Αλμπέρτο με πάρει μαζί του στο πρόγραμμα...

ΑΝΝΑ.- Είσαι απαίσια...

ΜΠΕΛΕΝ.- Και εσύ δεν πας πίσω...

ΑΝΝΑ.- Δεν είμαστε φίλες;

ΜΠΕΛΕΝ.- Έχε το νου σου στην πετσέτα μου...